

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. K., advokátkou v P., proti žalovanému **Ing. J.**, bývajúcemu v B., zastúpenému advokátskou kanceláriou K., so sídlom v B., IČO: X., o **1.138,98 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21 C 49/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. mája 2013 sp. zn. 6 Co 99/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške 69,22 Eur k rukám advokátky, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II po pripustení zmeny žaloby v poradí druhým rozsudkom z 28. januára 2011 č.k. 21 C 49/2001-244 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť právnemu predchodcovi žalobkyne (ktorý v priebehu odvolacieho konania zomrel) sumu 1.088,26 Eur spolu so 17,6% úrokom z omeškania od 8. decembra 1998 do zaplataenia, náhradu trov konania vo výške 1.454,01 Eur, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému tiež uložil v rovnakej lehote zaplatiť náhradu trov konania štátu vo výške 185,75 Eur. V konaní mal na základe zhodných tvrdení účastníkov preukázané, že došlo medzi nimi k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o dielo, avšak spornou zostala otázka dohody o cene diela a tiež, čo všetko bolo predmetom zmluvy (či dohoda týkajúca sa zhotovenia ústredného kúrenia bola až dodatočná) a spornou zostala i otázka použitia cenníka pri určení ceny diela, zabezpečenie revíznej správy a uvedenie vykurovacieho systému do prevádzky. Vzhľadom na absenciu písomnej zmluvy a nedostatok predložených

dôkazov zo strany účastníkov súd na základe znaleckého posudku podaného znalcom ustanoveným súdom v tomto konaní (s poukazom na ustanovenie § 631, § 632 a § 634 Občianskeho zákonníka) uložil žalovanému zaplatiť právnomu predchodcovi žalobkyne cenu diela primeranú v porovnaní s cenou práce a materiálu nevyhnutného na vykonanie rovnakého alebo obdobného diela v roku 1998. Keďže znalec v znaleckom posudku vyčíslil cenu diela na sumu 92.784,94 Sk (3.079,89 Eur) oproti žalobcom vyfakturovanej sume 94.313,-Sk (3.130,61 Eur), uložil žalovanému po odpočítaní už zaplateného preddavku vo výške 60.000,-Sk (1.991,63 Eur) povinnosť zaplatiť ešte sumu 1.088,26 Eur so 17,6% úrokom z omeškania od 8. decembra 1998 a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodnutie o úrokoch z omeškania odôvodnil § 517 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z., rozhodnutie o trovách konania účastníkov odôvodnil ustanovením § 142 ods. 3 v spojení s § 149 ods. 1 O.s.p. a rozhodnutie o trovách konania štátu odôvodnil len vecne.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave, po doplnení dokazovania výsluchom znalca dožiadaným súdom, rozsudkom z 20. mája 2013 sp. zn. 6 Co 99/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej, vyhovujúcej časti potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 565,86 Eur do troch dní k rukám advokátky. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa pri preukázaní uzatvorenia zmluvy o dielo ústnou formou a pri nedostatku preukázania dohody o cene diela nemal inú možnosť, než znaleckým dokazovaním zistiť primeranú cenu diela v zmysle § 634 ods. 1 Občianskeho zákonníka a z nej vychádzať, keďže žalovaný nepreukázal existenciu dohody o cene diela vo výške ním tvrdenej, ani skutočnosť, že súčasťou zmluvy bolo vypracovanie revíznej správy a zabezpečenie odbornej skúšky tlakového zariadenia, protokol o vpustení plynu, zápis o tlakovej skúške a osvedčenie o odbornom technickom preskúšaní odberného plynového zariadenia, najmä keď tieto položky neboli ani predmetom fakturácie. Uviedol, že nebolo v konaní preukázané, že by žalovaný tieto doklady od pôvodného žalobcu niekedy požadoval, ani to, že by reklamoval vady diela. Ohľadom námietok žalovaného uvádzaných v odvolaní týkajúcich sa znaleckého posudku poukázal na doplnenie dokazovania výsluchom znalca, ktorý použitie konkrétneho cenníka pri výpočte ceny vysvetlil a pochybnosti o duplicitě účtovania jednotlivých položiek odstránil. Za správne považoval tiež rozhodnutie v časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Predovšetkým namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, nedávajúceho odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou. Namietanú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. potom zrejme bolo potrebné vidieť v tom, že súd sa nevyporiadal s jeho argumentmi, že súčasťou diela malo byť aj zabezpečenie vyhotovenia a dodania revíznej správy, že dielo nebolo funkčné ani odovzdané, ani s tým, že jednotlivé položky faktúry oceňované znalcom nekorešpondujú s dodacím listom. Za nedostačujúcu tiež považoval úlohu súdom uloženú znalcovi, pretože znalec mal podľa jeho názoru vychádzať zo skutočného stavu diela vrátane jeho funkčnosti a tiež z toho, že dielo nebolo vykonané riadne a v dohodnutom čase. Súd z nepochopiteľných dôvodov neuložil znalcovi zistiť skutočný stav diela a to aj s prihliadnutím na skutočne vykonané práce a použitý materiál. Nesúhlasí s názorom súdov nižších stupňov, že kvalita a funkčnosť diela neboli relevantnými ukazovateľmi pre určenie primeranej ceny diela, preto sa súdy mali týmto zaoberať. Namietané nedostatky potom mali za následok aj vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j., nesprávne právne rozhodnutie vo veci. Z týchto dôvodov navrhol oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu namietala prípustnosť podaného dovolania s poukazom na ustanovenie § 238 O.s.p., pričom z vecnej stránky považovala dovolanie za neopodstatnené z dôvodu, že dovolacie námietky žalovaného nemajú oporu v obsahu spisu, rozhodnutia oboch súdov považuje za dostatočne odôvodnené, skutkový stav za dostatočne zistený vzhľadom k tomu, že predmetom konania nebola funkčnosť diela zhotoveného pred 15 rokmi, ani tvrdené vady diela, ktoré neboli žalovaným nikdy ani reklamované a z dôvodu tvrdenej nefunkčnosti diela nebolo žalovaným žiadané ani vrátenie zaplateného preddavku. Pokiaľ žalovaný namieta nedostatočnosť znaleckého dokazovania, mohol znalcovi v konaní položiť otázky, čo neurobil, pričom súd sa zaoberal jeho námietkami k znaleckému posudku napriek tomu, že ich podal dávno po súdom určenej lehote a tiež opakovane ním podanými totožnými námietkami k znaleckému posudku. Dovolanie žalovaného navrhla zamietnuť (zrejme odmietnuť) a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby vo výške 69,22 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalovaným napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozsudkov, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. ďalej skúmal, či procesná prípustnosť dovolania nevyplýva z § 237 O.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaný existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jeho názoru dôjsť nedostatočným odôvodnením rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka žalovaného nie je dôvodná.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa vysvetlil dôvody, pre ktoré v prejednávanej veci bolo potrebné pri rozhodovaní vychádzať z primeranej ceny diela

zhotoveného v roku 1998, keď pri absencii písomnej zmluvy, dohodnutého rozsahu plnenia a dohody o cene, primeranú hodnotu plnenia bolo možné zistiť len znaleckým dokazovaním. Vysvetlil, čo tvorí predmet tohto konania a z akých dôvodov neposudzoval funkčnosť diela a v konaní namietané jeho vady.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., po doplnení dokazovania v zmysle námietok uplatnených žalovaným, skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež v dostatočnej miere uviedol, v čom spočíva podstata námietok žalovaného a dostatočne sa s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Dovolacie námietky týkajúce sa hodnotenia jednotlivých dôkazov (najmä znaleckého posudku), dovolací súd nebol oprávnený posudzovať, pretože sám dokazovanie nevykonáva a nie je tak oprávnený prehodnocovať hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní. Prípadný nesprávny postup súdu v súvislosti s vykonávaním dôkazov sám o sebe bez ďalšieho nezakladá vadu konania, spočívajúcu v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom.

Dovolanie je žalovaným odôvodnené tiež existenciou inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Obdobne tieto závery platia pre nesprávne právne posúdenie vecí (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. a ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142

ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 4. novembra 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 61,41 Eur. Odmena spolu s režijným paušálom 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje celkom 69,22 Eur, keď priznanie DPH neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová